

Б9519

9(с2)

Л 58

Віра ЛИМАР

**СЕЛО,
що стало мені
РІДНИМ**

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
Символіка Київської області	7
Кагарлицький район. Символіка	12
Мирівка. 300-річчя села	16
Населення	18
Громадянська війна	21
Комнезами	23
Голодомор 1932-33 рр.	26
Вірші Л. Масненко	
Помирає село	30
Відлітали душі	30
Почорніла від горя мати	31
У той рік зазімали зозулі	31
Чорні крила біди огорнули село	32
Тане віск, догорають свічки	32
Закарбувався в пам'яті навек	33
Свідчення мирівчан про роки голодомору	34
Списки жертв голодомору в с. Мирівка	37
Побут селян на початку ХХ століття до 30-40-х років	58
Репресії. Списки репресованих з Мирівки	59
Друга Світова Війна	61
Личак П. С.	74
Книга «Трудової слави» Мирівки до 90-х років	86
Соціально-економічний розвиток с. Мирівки за 2002-2003 роки	99
Майдан 2005 р. (Помаранчева революція)	105
До 125-річчя. Мирівська загальноосвітня школа I-III ступенів	117
Глушко-Батакова Є. Г.	120
Фінаєв В. Н.	122
Випуск 1972-73 навчального року	132
Шевченко (Кисіль) М. Я.	133
Списки випусків 1974 року	144
Списки випусків 1975 року	146

Списки випусків 1976 року.....	148
Списки випусків 1977 року.....	151
Списки випусків 1978 року.....	155
Яковенко К. І.	156
Списки випусків 1979 року.....	161
Списки випусків 1981 року	168
Списки випусків 1984 року	172
1968/69 навчальний рік	178
Новіков О.В.	187
Кисіль-Борисенко Г. Д.	192
Нога М. А.	193
Бендюг У. Т. (1930 р.н.).....	194
Сябро Г. О. (1926 р.н.).....	195
Лимар В. А.	201
Самоткал Н. Л. 1924 р.н.	207
«Книга Слави» с. Мирівки.....	209
Вакуленко Іван Петрович	209
Вакуленко Микола Іванович.....	210
Вакуленко Євдокія Пилипівна.....	210
Лісовий Анатолій Семенович	210
Васьянович Анатолій Михайлович.....	211
Лапань Андрій Григорович	211
Лимар Борис Іванович.....	212
Мудрий Іван Васильович	212
Рогоза Анатолій Михайлович	212
Рогоза Анатолій Петрович.....	212
Чміль Володимир Мусійович.....	212
Чміль Микола Мусійович.....	213
Бойченко Микола Іванович.....	214
Роговий Василь Васильович.....	215
Шевченко Іван Олександрович.....	216
Рогоза Валерій Анатолійович.....	217
Мудрий Ярослав Анатолійович	218
Муковоз Світлана Іванівна	218
Полозов Віталій Володимирович.....	219
Духовність. Моральні устої.....	221
Суп В. М.	223
Шкільні хвилини виховання	226
Борисенко М. П.	227

Список воїнів, які загинули за Мирівку і поховані на території Мирівської сільської ради Кагарлицького району Київської області в 1944 році.....	228
Семинар.....	231
Будинок культури.....	233
Кошева (Глушко) І. А.	234
Робота бібліотекаря.....	236
Стешенко М. Х.	240
Михайловська С.В.	247
Випускники.....	249
Вчитель.....	253
Заступники директора школи.....	254
Свято в Мирівці... ..	255
Духовність.....	258
Легенда про Охтирську чудотворну ікону Божої Матері.....	259
Школа. Піонервожаті.....	270
Зустрічі.....	271
Батьки і діти	275
Береговенко С. А.	275
Береговенко Н. П.	276
Михайловський С. М.....	276
Похілевич Л. І.	278
Історія однієї фотографії — найвища нагорода вчителю.....	279
Школа. Діти. Вчителі. Батьки.....	287
Галкіна В. М.....	287
Маруженко М. Г.....	287
Примачук О. М.	291
Кодаченко-Матвієнко Л. В.....	293
Сьогодні стоять на захисті Батьківщини	320
Ширій М. І.	323
Роговий В. Л.	327
Кононець Є. С.	328
Список інвалідів с. Мирівки, учасників Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр., нагороджених бойовими нагородами ...	330
Ветерани війни, які померли... після Великої Вітчизняної війни	332
Муковоз Анатолій Миколайович.....	359
Шевчук Сергій Володимирович.....	359

Призвані в Червону Армію в 1930-38 роках, 1940 р. (їх немає в книзі «Звитязці»).....	361
Мирівчани — учасники Великої Вітчизняної війни	363
Мирівчани, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни...	367
Мирівчани, які боролись у підпіллі, розстріляні в Кагарлицькому парку	374
Список оstarбайтерів, яких в 1942-1943 рр. насильно вивезли на примусові роботи до фашистської Німеччини і які повернулися додому (не всі!) лише в 1945-46 рр.....	375
Список жителів Мирівки, які загинули під час гітлерівської окупації в Україні і на каторжних роботах в фашистській Німеччині	377
Післямова	379

в усій Київській губернії, складена, перевірена і підписана Уставна грамота. На відзнаку про визволення селян була намальована ікона із зображенням Спасителя. В.І. Бутович придбав 260 ікон для того, щоб у хаті кожного селянина ця ікона була.

Свято в Мирівці на честь визволення селян від кріпацтва описане очевидцем Давиденком.

Населення

За даними Лаврентія Похилевича, в 1864 році у Мирівці проживало 1485 православних, 11 римських католиків, 13 євреїв, а земель нараховувалось 3134 десятини.

В кінці XIX століття 1000 десятин належало А.С. Савченку, а 660 — М.Г. Сапаку. Заможними селянами були Г. Череватий, П. Савченко, І. Кисіль; ще 35 десятин належало церкві. Всього ж з 3134 десятин 1900 належали заможним селянам. Проте з 530 господарств 115 не мали землі взагалі. Найбагатшим в той час був А.С. Савченко, який володів винокурнею. Пан Савченко мав величезний господарський двір. Там розташовувались: простора клуня, конюшня, сараї, льохи, 300 коней, сотні голів волів, корів, овець; зранку до ночі гуркотіла парова машина.

Непогано жилося і священику Н.М. Ліхнакевичу, який володів 35 десятинами землі. Її обробляли парафіяни.

Техніко-економічний рівень села залишався низьким: земля оброблялася застарілим сільськогосподарським реманентом, орали волами і кіньми, земля давала низькі врожаї. Цукрові буряки займали всього 95 десятин, а їхня врожайність — 170–180 центнерів з десятини.

Основні установи села: управа, церква, школа та шинок, де чоловіча половина села пропивала останню трудову копійку, забувши «настанови Бутовича».

На рубежі XIX–XX століть у Мирівці проживало 1469 чоловіків і 1534 жінки. Хати були одно-, дво-, трикімнатні, обмазані глиною з соломною, з глиняною підлогою. Такі хати з солом'яними дахами і маленькими віконцями стояли аж до 60-х років XX століття. У Мирівці в той час не було ні відділення зв'язку, ні лікарні, а одна акушерка обслуговувала жителів трьох сіл.

У 1887 році в селі розпочалося будівництво нової школи.

Через три роки (1890 рік) восьмеро хлопчиків сіли за парти. Першим учителем до 1897 р. був Савченко Захарко Юх. Пізніше з Києва прибули Микола Данилович і Василь Данилович Абланські.

Навчання починалося о 8-й годині ранку з відвідуванням церкви, потім діти вчилися дві години. Дисципліна трималася завдяки пучку різок і довгої лінійки в руках учителя. Крім Закону Божого,

викладалися російська мова, вітчизняна історія, географія, природознавство, геометрія, елементи музики. Навчання велося російською мовою. В 1902 р. навчання стало роздільне: ліворуч сиділи хлопці, а праворуч — дівчатка.

В 1907 р. у Мирівській церковно-парафіяльній школі в трьох класах навчалось 80 учнів, а завідуючим був священник М.М. Ліхнакевич. В 1907 році у Мирівку приїздив Ванчуков — всеросійський наглядач, який залишився дуже задоволений режимом навчання. Першими вчительками були Є.М. Ліхнакевич і Є.С. Котляревська.

В 1910 р. школа стала називатися двокласною парафіяльною, тобто, в ній було два перших, один другий, один третій, четвертий і п'ятий класи, де навчалось 180 учнів. У кожному класі був свій учитель.

В 1912 році було збудовано нове приміщення школи на кошти Святейшого синоду, який «пожалував» на це 3000 карбованців.

Приміщення старої школи.

У 1905 році селяни повстали проти поміщика Савченка і спалили його будівлі та скирти хліба, два тижні не виходили на роботу. Страйк очолили Яків Ткаченко та Устим Тихий. Селяни вимагали підвищення платні, скорочення робочого дня, і справа ледь не дійшла до збройної боротьби. Проте об'єднати селян не вдалося. З допомогою влади поміщик розправився з селянами. Однак ре-

волюційність селян, яка живилася подіями в Росії, зламати не вдалось. Найсміливіші не виходили на роботу, вимагали повернення земель, розповсюджували листівки про революційні події.

В 1915 р. в село прибула експедиція Київського товариства по дослідженню стародавніх матеріальних пам'яток. Її учасники розкопали дві могили. В першій знайшли скелет людини з залізним ножом і великий наконечник стріли, а також череп коня з залізними вудилами в зубах.

Залишки Мирівських могил.

Після подій 1917 р. було встановлено радянську владу і до сільської ради обрано 41 депутата з числа найактивніших селян.

В перших числах березня 1918 року німецькі окупанти почали господарювати в Мирівці: школу перетворили на казарму, відняли 115 голів худоби, 6 тисяч пудів хліба. В березні 1919 року загоном Таращанського полку Мирівка була звільнена, а 300 чоловік пішли воювати проти німців.

Новостворена сільська рада збирала з селян продукти за мізерну плату. За пуд жита платила 44 крб., в той час як на ринку воно коштувало 2500 крб.

Тож селяни чинили опір продзагонам. В селі було створено комітет бідноти, який і розподілив поміщицькі землі між безземельними і малоземельними селянами. Розподіл розпочали на Леваді, на Тарасівці і Жовтневій.

Громадянська війна

З приходом Денікіна в селі з'явився якийсь Попов. Він оголосив себе спадкоємцем Савченка і запропонував селянам купити в нього землю. Проте селяни не піддалися ошуку і афера не відбулася. Денікінці не довго були в Мирівці. Партизанські загони Федоренка мали 500 бійців, 18 кулеметів і одну гармату, вони звільнили село від білогвардійців.

Проте в селі довгоочікуваний спокій так і не настав, бо прибув загін Зеленого (Данила Терпила). Зелений мав значні сили — десь 4000 чоловік і 1800 коней, 6 гармат. Він контролював Обухів, Ржищів, Кагарлик, Богуслав, Миронівку, Васильків.

Влітку 1919 року загін зеленівців на чолі з Дяковим зустрівся в Мирівці з денікінцями, які верхи їхали в бік Суцзани. Дяков, маючи кулемет, виліз на вітряк і почав стріляти в денікінців, перед цим пославши свого гінця в Іванівку по допомогу. Однак бій закінчився перемогою денікінців. Дякова було повішено в центрі села, при цьому селянами було заборонено знімати тіло.

25 липня 1919 року у нічному бою зеленівці зазнали поразки, а сам отаман Зелений через деякий час загинув.

Остаточно радянську владу у Мирівці було встановлено 6 червня 1920 р.

З початку ХХ століття Україна пережила дві революції (1905–1907 рр., 1917 р.), першу світову війну (1914–1918 рр.). Частина молодих чоловіків була забрана на війну. Багатьом не пощастило повернутися до рідної домівки. Багато прийшли з війни інвалідами. Основний тягар праці ліг на плечі жінок, дітей та людей похилого віку.

В 1917 році було скинуто царя в Росії. В Україні до влади прийшла Центральна Рада на чолі з Грушевським М.С., Винниченком та Петлюрою. Головна мета Ради полягала в створенні незалежної Української держави.

В селі встановлено Радянську владу (червень 1920 р.). До сільської Ради обрані депутати (31) із числа найактивніших бідняків. Українська влада проіснувала дуже мало. Спираючись на збройну допомогу Росії, більшовики-українці витиснули Центральну Раду з Києва. Не маючи достатньо сил, щоб відстояти незалежність України, Центральна Рада звернулася по допомогу до Німеччини. Німецькі війська здобули перемогу над більшовиками, 11 березня 1918 року вступили до Києва, і в Мирівку. Ціна за допомогу Центральній Раді: німці мали вивезти з України мільйон тон хліба, 50 тис. т м'яса, чималу кількість яєць, сала та інших продуктів. Тому і в селі німці почали вести себе як окупанти — відбирали худобу і хліб.

На плечі українців лягла боротьба з більшовиками, різного роду бандами та іноземними загарбниками. Український народ піднявся на боротьбу з окупантами. Німці змушені були тікати з України. В січні 1919 року більшовицькі війська почали активний наступ на Україну і 5 лютого були вже в Києві...

В селах було неспокойно. Продзагони збирали хліб, в села навідувались різні банди. В той час в Київській губернії було їх багато і назви отаманів різні: Зелений, Чорний, Трепет, Сокира, Магамет, Ромашка, Ангел, Підкова, Орлик (15–20 чоловік). Район дії Безрадиці — Обухів. Поруч з невеликими за кількістю загонами діяли повстанські армії: Махна, Григор'єва, Тютюнника, загони Струка, Волинця. Вони нараховували тисячі і десятки тисяч чоловік. Діяли активно і жорстоко, розстрілювали ревкомівців і комуністів, знищували продзагони, проводили мобілізацію у свої війська.

Серед таких великих повстанських з'єднань була і Дніпровська дивізія отамана Зеленого (Данило Терпило) родом з Трипілья, добрий столяр, закінчив церковно-приходську школу. У першу світову війну Зелений був на фронті. В Трипілья додому прийшов у 1918 р. З фронту привів пару коней та ще й з возом. Данило Терпило (Зелений) був розумний, сміливий. Так характеризували його знайомі. Сили у нього були значні, десь до 4000 чоловік, добре озброєні. Для поповнення свого війська Зелений проводив мобілізацію, часто силою. Контролював він Обухів, Ржищів, Кагарлик, Богуслав, Миронівку, Васильків. Були вони під Таращою і Уманню. В перші дні зеленівці грабували населення, забирали все, що їм подобалося. Але після того, як кагарличани не визнали влади Зеленого, озброїлись і прогнали його, він віддав наказ не чіпати селян. Проте зеленівці були жорстокі до росіян червоноармійців, євреїв та інших національностей.

Бійці отамана Зеленого неодноразово були і в Мирівці, грабували селян, силою примушували хлопців йти до нього в загін. Основні бої Червоної армії з Дніпровською дивізією отамана Зеленого проходили через Горигорівку, Долину, Гусачівку, Черняхів, Трипілья. Саме в той час загін Зеленого на чолі з Дяковим одного разу влітку 1919 р. зустрівся в Мирівці з бійцями Денікіна...

Лише в червні 1920 року в Мирівці остаточно встановлено радянську владу. Почалося мирне (якщо можна цей період так назвати) життя і праця селян.

В цьому ж році було створено в селі комітет незаможних селян, знову почався розподіл землі. Втихомирилися денікінці, білополяки і різні військові угруповання. Надовго встановилася радянська влада.

Комнезами

Головою комнезаму було обрано Лісового Олексу Михайловича (1921–1925 рр.). За ним був Пустовіт Архип Савович (1926–1927 рр.), Ревенко Григорій Феодосійович (1927–1931 рр.).

Секретарі комнезаму:

Кострицький Яків Пилипович (1921–1925 рр.)

Малюк Нечипір Іванович (1925–1927 рр.)

Кострицький Яків Пилипович (1927–1931 рр.)

Протягом 1920–1922 років всі землі панів Савченка і Сапака були поділені. Земля надавалась таким чином: біля хати 0,72 га, на полі — по 0,50 га на кожного члена родини. Для спільного обробітку землі в 1924 р. було створено ТСОЗ — товариство спільного обробітку землі.

В 1921 році був створений радгосп¹ по вирощуванню цукрових буряків. Радгосп підпорядковувався Григорівському цукрозаводу. При радгоспі була створена перша комсомольська організація. Першим комсоргом був Дзюба Василь Федорович.

Перші комсомольці:

Височило Харитон Максимович

Роговий Ілько Минович

Погорілий Михайло Йонович

Вовк Федот Арсентійович

Височило Іван Савович

Попович Павло Григорович

Ганжа Ілько Романович

Сапак Михайло Адамович

Дубина Клавдія Іванівна

Вакуленко Йосип Онопрійович

Сапак Корній Адамович

Пустовіт Данило Кононович

Джулай Іван Сілович

Роговий Данило Макарович

Попович Захарко Григорович

Пендюр Іван Семенович

Корунський Йосип Михайлович

Ревенко Василь Пилипович

Лимар Аркадій Іванович

Шевченко Павло Іванович

Пендюр Тиміш Григорович

¹ Радгосп — радянське господарство.

* * *

Закарбувався в пам'яті навів
Страшний голодний тридцять третій рік...
Та відродилося ти, ожило!!!
Моє село, рідне село...

Л. Масенька

* * *

Тепер лише спогади та свічки пам'яті тим, хто закатований Голодомором. Геноцид... це ж і є отаке страшне знищення народу. До такого нормальна людина не могла б дійти. Це ж як було потрібно ненавидіти народ! Яке жорстоке внутрішнє нутро людиноненависників! Який страшний з оскалом регіт над мертвими-живими пройшовсь по нашому народу. Навіть Луцифер до цього не дійшов би. Пам'ятаймо про це. Шануймо їх пам'ять, невинно закатованим. Вклонімось їх могилах і вічна їм пам'ять...

*15 квітня 2007 року в селі Мирівка на Київщині
було встановлено пам'ятний хрест жертвам Голодомору
за ініціативою Олега Плугатаренка.*

Свідчення мирівчан про роки голодомору 1932–1933 рр.

Упорядкував матеріали вчитель історії
Мирівської школи 2007–2008 рр.
Ширій Микола Іванович

Розповідь-спогад Покрепи Ніни Іванівни

Рік 1933... Україна. Цей рік в історії можна назвати чорним. Чорним від голоду, холоду і безпорадності людей. 33-й забрав із собою біля семи мільйонів українських селян.

Рік не можна назвати неврожайним. Голодомор був створений урядовцями на чолі з Й.В. Сталіним. Хліб вивозився з України кораблями і вагонами. А в цей час Україна пухла і вмирала від голоду.

Не минула ця трагедія і наше село Мирівку. В 1932 році люди в селі ще мали трохи хліба і інших продуктів харчування. Але на початку 1933 р. утворились організації, які ходили по селу і забирали у людей все: і продукти харчування, одяг і ін. Називали цих людей «активістами» або «чорна мітла». Ця «мітла» вимітала з хати селянина, забирала все до останньої зернини, картоплини, буряка... Забирали всю худобу, залишаючи людей без харчування і можливості існування. Зерно шукали скрізь... Були випадки, коли ламали печі, стелі, зривали підлогу.

Почався страшний голод. Їли мерзлу картоплю і лушпайки з неї, потім полову з буряками у вареному вигляді. Коли і цього не залишилось, почали їсти різних птахів: голубів, горобців, ворон. Не стало ані собак, ані котів. Якщо щастило — їли коней, пізніше навіть... трупи. Так настав повний голодомор. Тоді сталося найжахливіше, що може бути в житті людини — вони почали їсти один одного. Не минула ця біда і Мирівки...

*Записав учень 11 класу
Мирівської загальноосвітньої школи
I–III ступенів Лимар Ігор.*

Всі спогади — записи учнів цієї школи, тому далі буде прізвище, ім'я та клас.

Свідчення Ревенко Галини Лазарівни

Нас у сім'ї було четверо: дві сестри, брат і я. Батька в нас не було. Мати виховувала нас сама. В один день і до нас заглянуло те страшне горе в хату. Забрали в нас весь врожай, все, що було, забрали корову. Ціле літечко мати з братом і сестрою працюва-

ли на огороді і нічого не залишилося. Плач не плач, а зарадити нічим.

Мені було 10 років, старшій сестрі — 15, а меншій — 4 роки. Брату вже було 13. Ми всі допомагали мамі. Дуже важко було нашій мамі з чотирма дітьми. Але сестра і брат допомагали мамі, а я гляділа сестричку. Варила нам мама суп з якогось листя, кидала гниленьку чи мерзлу картоплю, якщо десь можна було знайти.

Влітку було сяк-так, можна прохарчуватися. Взимку ми харчувалися супом з буряка або картоплі і тим, що іноді можна було десь знайти. А мама майже нічого не їла. Коли-не-коли щось вхопить в рот.

На вулиці попід дворами лежали мертві і чуть живі люди.

Не минуло і нас те лихо, помер брат.

Я з жахом згадую ті страшні часи. Як помер брат, нам усім стало ще важче. Ми чудом залишились живі.

Це все, що я пам'ятаю про ті страшні події, що забрали у дітей батьків, а у батьків дітей...

*Записав учень 7 класу
Чуха Владислав*

Голодомор...

Навіть коли чуємо це слово, ми розуміємо, що це страшна подія, під час якої знищено біля семи мільйонів людей в Україні.

Але ж чим ці люди завинили?! Тим, що вони українці? Що до них в їхню хату прийшли злі сили, забрали все їстівне і прирекли на голоду смерть? За які гріхи, була послана нечисть на нашу землю? За те, що вони були працьовиті, співочі, дружні, добрі...

Я, учениця 10 класу Кашпівівська Віра, вирішила дізнатися докладніше про цю страшну подію з уст людини, яка пережила всю цю трагедію — Ніни Григорівни Погорілої. Їй зараз 80 років...

Свідчення Погорілої Ніни Григорівни

Я була ще підлітком в 1932-1933 роках. Ми жили бідно, але не настільки, щоб померти з голоду.

Одного дня в нас забрали все, що ми мали.

Я була в батьків одна. Під час цього страхіття забрали життя мого батька. Ми з мамою залишилися самі... Але сталося диво, ми з мамою вижили. Мабуть для того, щоб коли-небудь розповісти вам і всьому світові про те винищення нашого народу.

Кожного дня ми з мамою ходили по вулиці в надії знайти щось поїсти. Але бачили лише страшне видовище: по вулиці лежали один по одному мертві люди і ті, які ледь дихають. Ніхто не зважав на цих людей — мертві вони чи ще живі. Кожен був на-

стільки травмований голодом, що залишилася лише одна думка: що поїсти...

Людей скидали в рови (кагати) і засипали вже навіки, хоч деякі були ще живі і їх можна було врятувати. Така була на той час політика влади, яка хотіла знищити український народ як націю.

Голодомор забрав мільйони безневинних людей, які могли б для України багато корисного зробити.

Не забувайте про це, щоб ніколи це лихо не повторилося ні в Україні, ні в усьому світі.

Пам'ятаймо про всіх великомучеників.

Вічна їм пам'ять...

Учень 2-го класу Колоша Ярослав читає молитву.

В 2007 році в селі Мирівка на території кладовища поблизу місця масового поховання жертв Голодомору встановлено пам'ятний знак у вигляді камінного хреста. Ініціатором створення пам'ятника і спонсором виступив киянин Плугатаренко О.Л., родичі якого загинули під час Голодомору в с. Мирівка. Йому допомагали друзі: Адам Сауер з Польщі, Тім Бьозе з Німеччини, Роберто Прівітер з Італії. Автор пам'ятника — член Національної спілки художників України скульптор Микола Малишко.

Мартиролог жителів с. Мирівка — жертв Голодомору 1932–1933 років укладений за свідченнями очевидців Ревенко Г.Л. 1926 р.н.,

Савченко Є.Я. 1922 р.н., Пендюр В.А. 1912 р.н., записаними у 80-х роках Глушко Є.Г., працівником сільського музею.

Списки із мартиролога жертв Голодомору с. Мирівки

1. Багно Варка Іванівна
2. Багно Савка Васильович
3. Вареник Гапка Омельківна
4. Вареник Катерина Феофанівна
5. Вареник Конон Максимович
6. Вареник Параска Кузьмівна
7. Вареник Текля Євтухівна
8. Вареник Текля Кузьмівна
9. Вареник Філона Карпівна
10. Вареник Юхим Евтухович
11. Вовк Єлизавета Марківна
12. Вовк Іван Федорович
13. Вовк Марія Степанівна
14. Вовк Марія Федорівна
15. Вовк Микита Лаврович
16. Вовк Микита Микитович
17. Вовк Параска Федорівна
18. Вовк Степан Федорович
19. Вовк Федір Михайлович
20. Вовк Федір Федорович
21. Вовк Химка Микитівна
22. Ганжа Марина Іванівна
23. Ганжа Григорій Кузьмович
24. Ганжа Катерина Степанівна
25. Ганжа Катря Степанівна
26. Ганжа Кирило Кузьмович
27. Ганжа Марія Кузьмович
28. Ганжа Микола Кузьмович
29. Ганжа Омелько Андрійович
30. Ганжа Параска Яківна
31. Ганжа Петро Максимович
32. Ганжа Петро Петрович
33. Ганжа Степан Омелькович
34. Ганжа Текля Овсіївна
35. Ганжа Хомка Минівна
36. Ганжа Ярина Василівна
37. Глушко Іван Якимович
38. Глушко Марія Якимівна
39. Глушко Митрофан Іванович

298. Ткаченко Люся Лаврівна
299. Ткаченко Марія Марківна
300. Ткаченко Марко Маркович
301. Ткаченко Мефодій Маркович
302. Ткаченко Олександра Марківна
303. Ткаченко Палажка Федорівна
304. Ткаченко Федір Маркович
305. Ткаченко Федора Лаврівна
306. Ткаченко Яків Якович
307. Токар Василь Павлович
308. Токар Павло Євтухович
309. Черевата Харитина Онисимівна
310. Череватий Григорій Федорович
311. Шаповал Андрій Гордійович
312. Шаповал Андрій Харитонович
313. Шаповал Горпина Яківна
314. Шаповал Іван Гордійович
315. Шаповал Харитон Федотович
316. Шевченко Андрій Ількович
317. Шевченко Андрій Антонович
318. Шевченко Антон Порфірович
319. Шевченко Антоніна Митрофанівна
320. Шевченко Василь Вікторович
321. Шевченко Єва Вікторівна
322. Шевченко Євдокія Антонівна
323. Шевченко Єлизавета Марківна
324. Шевченко Іван Іванович
325. Шевченко Марія Антонівна
326. Шевченко Марія Остапівна
327. Шевченко Надія Вікторівна
328. Шевченко Надія Петрівна
329. Шевченко Параскева Антонівна
330. Шевченко Петро Степанович
331. Шевченко Тетяна Степанівна
332. Шевченко Якилина Андронівна
333. Шевченко Липестина Степанівна
334. Якименко Михайло Панасович
335. Якименко Онисько Панасович
336. Якименко Якилина Яківна

МИРІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА I-III СТУПЕНІВ

Село Мирівка в історичній літературі вперше згадується 1701 р. У 1887 р. розпочато будівництво школи, а в 1890 році розпочалося навчання в ній. Першим учителем грамоти в Мирівській школі був З.Ю. Совенко. Діти бідняків не мали змоги навчатися в школі.

У 1893 р. з м. Києва призначено нового вчителя — М. Д. Абланського. В основу навчання в школі було покладено Закон Божий. Вивчали також російську мову, історію, географію, природу, геометрію, елементи музики. Української мови не вивчали.

В 1906–1907 рр. у Мирівці було три класи. У них навчалося 80 учнів. Завідувачем школи був місцевий священнослужитель М.М. Ліхнакевич. Школа називалася церковнопарафіальною.

З 1910 року Мирівську церковнопарафіальну школу почали називати двокласною парафіальною школою. У молодших класах було 180 дітей, у старших — 40. Кожен клас мав одного вчителя.

У 1912 році в Мирівці збудовано нове приміщення школи. Українську мову, як і раніше, не вивчали.

У роки Першої світової війни (1914–1918) навчання в школі було занедбане.

У січні 1918 р. радянська влада відокремила школу від церкви. Був запроваджений новий правопис. У 1918 р. навчання було перерване наступом німців, які перетворили школу на казарму, а потім — сарай і зрештою зруйнували. Навчання було відновлено в 1919 р. Та в цей час почався наступ інших завойовників...

У 1922 р. в Кагарлику було організовано перепідготовку вчителів. У 1924 р. в Мирівці відкрили школу. Працювали чотири класи.

У роки Великої Вітчизняної війни навчання в школі було припинено. Багато учнів школи разом з учителями воювали проти фашистських загарбників. 6 січня 1944 р. Мирівку звільнено від німецьких окупантів; невдовзі було поновлено навчання.

У 1947 р. відбувся перший випуск 10-го класу. У 1962 р. збудовано нове шкільне приміщення на 9 класних кімнат, де почали навчатися десять класів. У 1969 р. зведено нове двоповерхове приміщення школи. У 1972 р. — було організовано кабінетну систему навчання.

20 жовтня 1990 р. Мирівській середній школі виповнилося 100 років. За цей час вона належала до різних типів навчальних закладів. З 1998 р. є Мирівською загальною школою I-III ступенів.

У 2001 р. тут навчалося 180 учнів з п'яти населених пунктів, у 2008 р. — 140. Навчально-виховний процес забезпечують 17 учителів. Серед учителів 94% мають вищу освіту. За час існування школи 110 учнів нагороджено медалями за успіхи у навчанні та зразкову поведінку.

З 2005 р. директором школи працює Примачук Ольга Михайлівна.

Микола Ширій

2008 р.

Вчитель історії та правознавства

Мирівської загально-освітньої школи I-III ступенів.

В 2015 році виповнилося 125 років з того дня, як в Мирівці відкрилася 1-а школа. 1890 рік. Школа міняла назви, для неї будували нові приміщення, звільнялися і приходили інші вчителі, удосконалювалася форма навчання. Але це була Мирівська школа, школа в прекрасному селі Мирівка.

Завжди на висоті було і навчання, і виховання, особливо патріотичне, виховання любові і шани до батьків, до людей праці.

Учні, випускники Мирівської школи, першими йшли захищати свою Батьківщину від ворогів. Вони були першими, хто з любов'ю відносився до праці і до людей праці. Це наші діди, батьки, ми і наші діти. Це внуки тих, хто своїм прикладом в родині вчив любити свою Землю. Немає жодної родини мирівчан, хто б не ходив у свій час до школи. Вони потім своїм ставленням до своїх обов'язків показували чудеса героїзму і в селі, і в Україні, і за її межами. Тому про кого б далі не йшла мова, це випускники Мирівської школи. Вчителі свої знання передавали всім однаково, а засвоювали їх по-різному: хто дуже добре, хто добре, хто, як умів. Застосовували знання там, де вони могли принести більше користі.

Якось на уроці у 7 класі я на виховній годині запропонувала написати твір на тему: «За що ви поважаєте своїх батьків?». Відповіді були різні. Але одна настільки мене вразила, що незважаючи, що пройшло майже півстоліття, я не тільки пам'ятаю той твір, але й «бачу» його зміст.

«Я дуже люблю свою родину», — писав учень. У мене є тато і мама, братик і сестричка. Я їх люблю. Люблю за те, що вони хороші, добрі, справедливі. Ми допомагаємо одне одному. Всю роботу